

hvad der berører Strafferetsplejen. Det har ikke været vor Mening, at det skulde være en Omordning af hele Danmarks Politi, eller en Ordning af Politiets Optræden i de Tilfælde, der høre ind under Administrationen. Det Spørgsmaal ville vi altsaa let komme over. Med Hensyn til det næste Spørgsmaal, som den højtærede Justitsminister kom ind paa, Politiets Ret til Anhøldelse efter § 3, har det, som jeg anførte første Gang, jeg havde Ordet i denne Sag, ikke været skjult for os, at Politiets Ret her er meget indskrænket, og jeg nævnte tillige, hvorfor vi havde troet det nødvendigt at gøre den saa indskrænket. Hvis det under Forhandlingerne skulde vise sig, at denne Ret kunde udvides saaledes, at Formaalet kan være tjent dermed, og at Beskyttelsen for den enkelte kan være til Stede i tilborligt Omfang, kan jeg ikke se nogen Grund til ikke at udvide denne Ret, naar vi blot kunne faa bestemte Regler for, hvad Politiet maa gøre, hvorledes det maa optræde under givne Forhold. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Eksempler paa en paabegyndt Forbrydelse, som den højtærede Minister skildrede. Saaledes dette om en Mand, som med en Tændstik har stukket Ild paa en Bæde, saa den er i fuld Brand, og nu løb med sin brændende Tændstik — eller Fakkell eller hvad det nu er — over til en anden Bæde for at stikke ogsaa den i Brand, og paa Vejen mødte en Betjent, der forlangte, at han skulde slukke eller smide Fakklen; naar han saa gjorde det, kunde Betjenten ikke tage ham. Jeg mener, at en fornuftig Betjent ikke vilde faa ham til at slukke Tændstikken eller Fakklen, men betragte ham som værende i fuld Børnings-Aktivitet og anhøide ham uden videre. Ser Betjenten derimod Manden stryge Tændstikken og kommer til Stede, naar han har slukket den, er han frivillig traadt tilbage fra sit forbryderiske Forsæt; det er en Mand, der ikke har gjort sig skyldig i noget, og jeg skal atter hævde, om jeg end paadrager mig Mishag derved, at Betjenten ikke har noget at gøre med denne Mand. Men disse Bestemmelser kunne nøjere udformes, og naar den højtærede Minister, hvad jeg maa haabe, i Anledning af de mange Klager, der fra forskellige Sider ere komne frem om Misbrug fra Dommeres og Politiets Side, skulde kunne hidføre en Smule bedre Forhold mellem Befolkningen paa den ene Side og Dommere og Politi paa den anden Side, er der ikke noget i Vejen for, at vi godt kunne give Rejseren, hvad Rejserens er, og lade Politiet faa den Bemyndigelse, det kan trænge til, hvor det kan udøve den uden at stæde

os andre. Den næste Paragraf, den højtærede Minister standsede ved, var § 9, og der anede han over, at vi ikke have indskrænket os til at sige, at Fængsling kan iværksættes, naar der er Mistanke til Stede, men at Paragraffen kræver, at der skal være „stellig Grund“ til at antage, at bedømmede har gjort sig skyldig i en Forbrydelse. Men det er med fuldt Forsæt, vi have valgt dette Udtryk, ligesom vi have valgt Udtrykt, der gøre det nødvendigt for Dommeren paa ethvert Tidspunkt af Sagen at stønne, om de konkrete Omstændigheder, der ere til Stede, udvise, at der er Mistanke til Stede. Mistanken kan hidrøre fra mer eller mindre løs Omtale, af Rygter, af tilfældige Omstændigheder, som i Virkeligheden slet ikke have noget paa sig, og det at belægge en Mand med Arrest, er en saa alvorlig Genning, at jeg fremdeles mener, at der skal være stellig Grund til Mistanke mod Manden, for at han kan arresteres. Det samme blev der bemærket mod Nr. 2 i § 9, hvor Lovforslaget fordreer, at den mistænkte Forhold skal give særlig Foje til at antage, at han vil undrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig. Det er nødvendigt at fastholde Ordene „særlig Foje“; der maa være lidt mer end almindelig Foje, end almindelig Mistanke. Der maa være noget i Mandens Karakter, i hans borgerlige Forhold eller i Brødens Størrelse og Straffen, som giver særlig Foje til at antage, at han vil opgive Hus og Hjem, Børn, Livsstilling, Fædreland ved at rømme i Stedet for at tage mod Straffen. Der har Dommeren altsaa den Pligt at stønne over de konkrete Forhold, og jeg synes ikke, der er noget som helst ubilligt i at gøre det til Dommerens Pligt fremfor at gøre, som det nu sker, nemlig at skære alle over en Kam, lade Baretægtsarresten være det almindelige og Gaaen paa sit Fod Udtagelsen. Den højtærede Justitsminister anede over, at dette Lovforslags § 9 led af en væsentlig Mangel i Modsetning til Proceskommissionens Forslag, for saa vidt den ikke har Dje for den Betydning, Baretægtsarresten har som tjenlig til at sikre sig Fængens Tilstedeværelse, for at han ikke skal forplumre Sagen, fjerne Forbrydelsens Spor o. s. v. Jeg omtalte dette Forhold allerede ved Sagens Forelæggelse, og det har senere været draget frem baade af det ærede Medlem for Stubbekøbing (N. S. Larsen) og det ærede Medlem for Aarhus (Reis). Jeg har derfor ikke fundet Anledning til at komme ind derpaa, skønt det for Forslagsstillerne er en Bestemmelse af megen Vigtighed. Hvis det kommer til at staa i Paragraffen, at en Forhørsdommer har Lov